

Hồi Thứ Hai Mười Tám

Trận Hồng ngươn, Hải Triều ra phép, Hầm địa hộ, Mao Toại bị vây

Nói về Mao Toại độn thổ về dinh, lửa ấy tức thì cháy lên rần rần, ánh trời chói đất, Lão tổ thất kinh, lật đặt kêu Ngân liên Tử đem một chén nước, miệng niệm thần chú, vãi lên trên không, tức thì mây đen mù mịt, mưa tuôn như xối, lửa đều tắt rụi, trong dinh thấy lửa, ba quân thất kinh, kéo nhau đến chữa, tới nơi thì lửa đã tắt hết. Thủy Hoàng cùng chúng tướng đến xem, lão tổ tiếp giá vào ngôi, xảy thấy Ngân liên Tử hơ hải chạy vào báo, nói: "Những gương, cờ, gậy để trên bàn đều mất sạch". Lão tổ thử nào". Lăn tay coi rồi, giận lắm nói với Thủy Hoàng rằng: "Bần đạo lỗi không xem xét, nên thằng Cụt sai Mao Toại vào dinh, đốt lửa ăn trộm bữa bổi, thiệt nên giận lắm, mai tôi lập một cái trận, chắcặng thành công".

Nói về Mao Toại độn thổ, dưới đất chun lên, vào đến la trưởng, Tôn Tể đang chong đèn ngồi đợi thấy Mao Toại lưng giắt cờ vàng, mang gương thư hùng, tay cầm gậy trầm hương vôi vàng bước xuống nắm tay cười nói: "Chúc mừng em đã thành công, thiệt đáng kính đáng khen". Mao Toại rờ lưng nói: "Ôi thôi! Mất rồi còn chi, chỉ lấy bữa bổi cho anh, mà bỏ quên cái ruột ngựa cả tôi cháy hết". Tôn Tể nói: "Hiền đệ nhọc lòng nhọc sức, ơn ấy tạc dạ ghi xương. Liền hối quân bày rượu mừng công. Mao Toại nói: "Việc buôn còn dễ hơn nghề ngày, may một lần đây mà thôi, tự hậu tôi không dám phụng mạng nữa, không phải dễ dàng gì đâu, hết hồn vía mới ăn được". Tôn Tể nói: "Thiệt cũng có chút, còn lửa ấy của em đốt phải không?". Mao Toại nói: "Chớ ai vô đó mà đốt, tôi thấy chùa già ngồi một mình, nên đốt lửa dọa cho nó thất khnh chơi". Tôn Tể cười nói: "Hiền đệ làm một tên ăn trộm cũng đủ rồi, sao đi đốt trại cướp giựt làm chi". Mao Toại nói: "Chưởng cho anh này, tôi chẳng nài khó nhọc, mà đi ăn trộm lấy đồ về cho, còn trở lại kiêu ngạo tôi nữa". Tôn Tể cười nói: "Thôi anh em ta đi ngủ, sáng ngày tôi sẽ hết lòng đền ơn". Nói rồi trở vào hậu trường.

Bên kia hải Triều thánh nhân qua ngày thứ sai Ngân liên Tử mời Thủy Hoàng đến lư bằng, Thủy Hoàng nói: "Khi hôm làm tổ sư giựt mình". Hải Triều nói: "Thình lình không phòng bị mắc mưu đó, bần đạo hôm nay bị thua trí nó, nên tức mình lắm, nhứt bất tố, nhị bất hươ, để tôi lập một cái trận, cho tiện việc điều khiển quân cờ:..

Thủy Hoàng rất mừng dạy quân đem dâng cho lão tổ và nói rằng: "Cái lệnh tiền này, chẳng luận vương hầu, phò mã, mặc tình sai khiến, như có ai chẳng tuân lệnh, thì cứ quân pháp răn trị". Nói rồi từ biệt lui về. Hải Triều sai Vương Tiễn, đến phía đông nam, lập ba cái tòa cao đài, tòa phía nam cao hơn hai trượng ba thước, vuông vức sáu mươi bước, bên tả nhứt tính, bên hữu dựng cờ nguyệt ba, trước đài chọn sáu tên quân mạnh dạn cầm cờ thể kỳ, trên đài hai mươi tám tên quân cầm cờ ngũ hành, dưới đài chín tên cầm cờ ngũ sắc, bố theo cửu diện tinh quan, và dùng năm cái trống để trên đài, cấp năm tên quân đánh trống, kêu là cửa thiên môn; phía bắc một tòa đài cao một trượng tám tấc, phân mười tám từng địa ngục, vuông vức bảy hai bước, trên làm thập điện diêm vương, hai bên dùng hai tên quân, giả đầu trâu mặt ngựa, trước đài đào một cái hầm lớn tên là âm khanh, không dùng đồ trấn yểm, cũng chẳng hại sanh linh, hầm ấy sâu một trượng tám thước, tròn bảy hai bước, dạy bảy mươi hai tên quân đầu bỏ tóc xỏa, giả dạng vô thường ngũ quỷ, mỗi người cầm một cây cờ trắng, hễ tướng giặc nào vào trận đánh rớt xuống hầm thì cầm giờ giấy hơi phất mà thâm hồn phách nó, kêu là đại địa hộ, còn các đài ở giữa cao chín thước, vuông vức bảy mươi hai bước, trên dựng huỳnh la trưởng, dọn chỗ ngai rồng vua ngự, dưới đài lựa sáu tên quân theo sáu viên đại tướng dùng cày bừa cày đất, chỉ nghĩa dẹp trừ sáu nước, các quan văn võ đều đứng đài bảo giá, kêu là đài nhơn vức, phải làm cho mau chẳng dặng chậm trễ. Vương Tiễn lãnh lệnh dẫn quân ra đi. Hải Triều dạy tử Lăng về Trưởng An lấy ba mươi sáu cây súng lớn, bảy mươi hai súng nhỏ. Tử Lăng hỏi: "Chẳng hay thầy dùng súng ấy để làm chi?". Lão tổ nói: "Người đầu rõ dặng, vốn thành Dịch Châu này năm phía thành có hào, áp theo canh tân kim đoài, thiệt rất khó phá, duy có hỏa khắc kim dùng súng mới phá nổi thành, hãy đi lấy đem về mau". Tử Lăng lãnh lệnh ra đi.

Nói về Vương Tiễn lãnh mạng lập đài xong rồi, vào trại chờ lệnh. Hải Triều dạy Vương Tiễn đi thỉnh Thủy Hoàng. Hải Triều rước vào trại nói: "Bần đạo có lập một cái trận nơi góc đông nam toan bắt Tôn Tần, mời bệ hạ tới xem". Thủy Hoàng rất mừng hỏi: "Trận ấy kêu là trận chi?". Hải Triều nói: "Bần đạo bày cái trận này, kêu là Hồng ngươn, cùng các trận chẳng đồng, bao hàm trời đất, sai khiến quỷ thần biến hóa vô cùng, dời non đổi biển, chẳng luận tiên phàm, hễ vào đó thì hồn phách biến vạn hóa, làm cho nó phải chết liền trước mắt". Thủy Hoàng nghe nói vui mừng chẳng xiết, đáp rằng: "Thiệt lắm rất may, nên có lão tổ phụ giúp". Hải Triều truyền lệnh đánh trống, các quan văn võ nghe trống kéo vào, lão tổ lấy sổ biên tên giở coi rồi sai Anh Bố, Bành Việt, Triệu Cao, Chương Hàng, Lý Thiệt, Ngụy Báo dẫn ba mươi tên quân tới đài nhơn vức trấn giữ, còn chúng người sáu người đều ở dưới đài, cầm cây mà cày sáu gò đất ấy, mỗi người lãnh một đạo bùa, hễ thấy tướng Yên vào trận thì đốt bùa lên tự nhiên người giặc đều xuống ngựa chịu trói chớ nên ra đánh, sáu tướng vâng lệnh kéo binh ra đi.

Lão tổ vòng tay nói với Thủy Hoàng rằng: "Xin phiên bệ hạ dẫn các quan văn võ lên đài nhơn vức, vào trường huỳnh la, bên tả có Cam La, bên hữu có Mông Diêm, hai bên bảo hộ. Bệ hạ dẫn cho bao nhiêu tướng mạnh vô địch cũng tự nhiên té xuống ngựa". Thủy Hoàng lãnh bùa dẫn văn võ tới nhơn vức, vào huỳnh la, chớ làm các việc. Lão tổ điều khiển xong rồi, dạy Ngân liên Tử dẫn thanh mao khổng tới trước. Lão tổ thót lên, Liên Tử cỡi nai theo sau vào trận, tới trước pháp đài. Lão tổ nói: "Chúng người hãy đứng đây chờ đợi, chẳngặng lên đài". Dẫn rồi một mình tuốt lên đài thiên môn lấy cờ nhứt lệnh, viết ba chữ yểm quan phù, dạy hai tên quân cầm cờ, hễ tướng giặc vào trận, nghe ngũ lôi nổ, liền phát cờ lên, tức thì trời đất tối tăm chẳngặng trái lệnh, lão tổ lấy cờ mao đầu viết tiết mạng phù, và hai mươi bốn cây cờ ngũ hành, viết hỗn nguyên phù, dạy quân cầm cờ hễ nghe sấm nổ, thì hươi phát chẳng nên chậm trễ, rồi lấy năm cái trống lớn, viết năm chữ tốc chấn như luật lệnh, dạy năm quân coi giữ, hễ người giặc vào trận, thì nổi trống lên, tự nhiên sấm dậy, lão tổ lấy một cái lệnh bài, tay tả cầm lệnh bài, tay hữu cầm gươm miệng niệm chú, chỉ gõ lệnh bài ta biếng nạt rằng: "Phổ thiên tinh thần cấp cấp như lệnh". (vốn lão tổ này sai thần khiển tướng chẳng phải như các vị tiên khác đâu, người là tiên thiên, lão tổ có vị thần nào mà chẳng tuân phục người sai khiến). Tức thì mây vùn sấm nổ, giữa trời gươm đao sáng giới, các thiên thần rần rộ bay xuống, xem thấy thanh long, châu tước, bạch hổ, huyền vũ, nhịp thập bát tú, cửu diện vương xuống đài cúi mình ra mắt. Lão tổ vòng tay nói: "Nay tôi có bày một cái trận, xin cây oai sức tinh thần bắt choặng Tôn Tẫn, chớ cho chạy thoát, nếu trái lệnh thì ta biếm trách chẳng dung". Chư thần vâng mạng chia nhau, cứ theo phương hướng trấn giữ.

Lão tổ bước xuống thiên môn qua đài phía bắc lấy bảy mươi cây cờ dạy bảy mươi hai tên quan đầu bỏ tóc xỏa, tay cầm cờ hễ có tướng giặc vào trận thì phát cờ lên, thân hồn phách nó dẫn đem vào hầm chẳng qua ba gày đầu tiên phạm cũng phải chết. Lão tổ rút gươm chỉ xuống đất gõ ba tiếng lệnh bài nạt rằng: "Tứ minh địa phủ cấp cấp như luật lệnh". Nói chưa dứt lời, thấy tiêu diện quỷ vương đầu trâu mặt ngựa năm đạo thần quỷ vô thường dẫn năm trăm âm binh, tới trước ra mắt. Lão tổ nói: "Nay tôi có lập trận Hồng nguyên, xin cây chúng vị địa phủ thần kỳ bắt sống tướng giặc mà lừa đem vào hầm, chẳng cho chạy thoát". Chư thần vâng lệnh, dẫn âm binh phân nhau đứng xung quanh hầm chờ giặc.

Nói về lão tổ bước xuống hầm địa hộ tay tả cầm gươm, tay hữu cầm lệnh bài, ở giữa hầm phân bố tám cửa, Hư, Sanh, Thượn, Đồ, Kiểng, Tử, Kinh, Khai, và Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khốn, Đoài, biến hóa thần thông, tức thì nơi đài thiên môn hào quang chói sáng, đài nhơn trên mây đỏ phù giảng mười phần lợi hại, lão tổ làm phép xong rồi trở vào lư bằng, dạy Vương Tiễn dẫn hai ngàn năm trăm binh,

chia làm năm đội sắc khôi giáp, dùng cờ kim mộc thủy hỏa thổ phân ngôi thứ theo ngũ hành đóng bốn phía, ngoài trận, phát cờ la hét trợ oai. Vương Tiễn lãnh mạng ra đi, lão tổ dạy Ngân liên Tử đem hột định hải châu này đứng trên đài địa hể có tướng giặc bay lên thì đánh cho rớt xuống hầm.

Ngân liên Tử tiếp bữa bối ra trận, giây phút Vương Tiễn trở về phục lệnh, Hải Triều dạy tới dinh Yên khiêu chiến, còn mình thì cầm gươm thót lên mao không đi chậm chậm ra trước cửa dinh. Vương Tiễn giục ngựa chạy tới dinh Yên khiêu chiến. Quan vào phi báo, tôn Tẩn xách gậy lên trâu các tướng toàn sơn và vợ chồng Tôn Yên phát pháo ra binh. Vương Tiễn đang khiêu chiến, xảy nghe pháo nổ, xem thấy Tôn Tẩn xông ra, vội vàng quày ngựa chạy về bảm cùng lão tổ. Lão tổ giục mao khổng tới trước, tôn Tẩn dừng trâu cười nói: "Tôi chào lão tổ, hôm nay lão tổ dạy tôi ra trận có phải là muốn cùng tôi giao chiến chăng? Tôi xin nói trước hể ra trận chẳng nhường cha, giao chiến không vị tình". Hải Triều hươi gươm nạt rằng: "Thằng Cụt, my ỷ ba cuốn thiên thư kỳ môn độn giáp, sao dám trước mắt ta khua môi múa lưỡi, tài mi ta đã biết rồi, tài ta người cũng rõ được, nay ta có bày một trận bên góc đông nam, như mi phá đặng trận ấy, thì ta liền về núi, xin Thủy Hoàng rút binh, còn như người phá không được thì phải trở về thiên Thai, dạy Chiêu Vương nạp biểu xưng thần". Tôn Tẩn nghe rồi cười nói: "Lão tổ đã biết bày trận tôi tổ quày mao khổng lấy tay chỉ, đi thẳng vào trong trận, Tôn Tẩn dừng trâu, đứng xem thất kinh nói: "Rất lợi hại cho lão già này bày tận toan muốn dứt tình đồng đạo, trận này chẳng những là người phạm vào không được mà thôi, dẫu đại la thiên tiên đi nữa, cũng chẳng dám khinh dễ, song mình biết phép ngũ đôn che giấu sao bỗng mạng ắt không hại gì, song phải xu kiết tị hung, không nên vào trong lưới rập, vốn là trận thiên địa tam tài hỗn ngưng nhất khí, trong ấy có mưu quỷ chước thần và phép di sơn đảo hải, ấy là phép tiên thiên mầu diệu làm sao mà phá nổi". Đang suy nghĩ chưa rồi, Lão tổ xông ra nạt rằng: "Tôn Tẩn! Người coi có hết trận ta chưa?". Tôn Tẩn cười và nói: "Coi hết rồi". Lão tổ hỏi: "Người biết tên trận ấy chăng?". Tôn Tẩn nói: "Vốn là tam tài nhất khí hỗn ngưng trận, chớ có chi lạ mà hỏi". Lão tổ thất kinh nói thầm rằng: "Thằng Cụt quả nhiên uẩn diệu rõ biết huyền cơ?". Rồi hỏi: "Người biết tên trận mà dám phá chăng?". Tôn Tẩn nói: "Hể có bày thì có phá, nào khó chi đâu, nay coi trận rồi xin trở về tính kỹ trong ba ngày đến phá". Lão tổ nói: "Ta hạn cho ba ngày coi người có tài chi mà phá đặng". Nói rồi ai về dinh nấy. Tôn Tẩn về đến đại tướng, Mao Toại hỏi: "Tam ca, hôm nay coi trận thế nào?". Tôn Tẩn ủ mặt châu mày đáp rằng: "Trận ấy mười phần dữ tợn, không phải như các trận khác đâu, trong có tam tài, ngoài có bát môn nao hàm trời đất biến hóa vô cùng, không yêu thuật tà phép mà dễ phá được, tôi e phải thông minh lanh lợi, lẽ nào không rõ biết đạo tử sanh, hể là xưa nay sống thác có mạng, giàu sang bởi trời, nếu quả tới số chết đầu cho trốn ở trong nhà cũng không khỏi được, nếu mạng số chưa tuyệt đầu ó việc chi

đại hung, đại hiểm, đại họa, đại tai đi nữa lại sợ gì, vậy chớ anh có nhớ cái trận địa liệt, trận âm hồn, trận tru tiên, ba trận ấy lợi hại dường nào, còn cái trận thiên tiên lại vừa gì, cũng qua khỏi được hay, nay sá chi Cái trận hỗn ngươn mà phải run lên phát rén như vậy?".

Tôn Tấn nói: "Hiền đệ phân tủy nhằm lý, ai ai cũng muốn xu kiết tị hung, người bày trận ra lẽ nào mình có con mắt mà chun vào cho chết sao, để chậm rãi liệu toan tự nhiên có chước phá được". Nói rồi trở vào hậu trường, Mao Toại nghĩ thầm rằng: "Lão cụt này chẳng khác chim kia bị bá, thấy vậy liền bay, chẳng luận là trận lớn nhỏ chi, hễ thấy thì kinh hồn hoảng vía, chi bằng ta lén ra trận đánh với Hải Triều một chuyến thử coi, vả lại từ khi xuống núi đến nay, cứ làm tên ăn trộm mà đi lấy đồ cho người, chớ chưa từng giao chiến trận nào, nay cái trận này tam ca lại sợ không dám phá, vậy mình tới đó thoảng như thành công được, thì càng thêm rõ tiếng, nếu không thành công được thì mình vào trận coi hư thiệt dường sá thế nào, về nói lại cho tam ca biết, cũng là một cái công của mình đó, còn như có rủi mà bị bắt thì mình dùng phép ngũ độn, tam thuật, nó cũng không làm chi mình được". Tính rồi bước xuống thanh sa sửa soạn ra sợ, tướng chẳng kiêng, vả trong trận nó tinh những thiên thần, thiên tướng có ai mà sợ mình, nếu để tướng mình như vậy mà tới đó ắt phải bị sát hại đi chẳng, nghĩ lại tam ca ta là một vị tuần thiên đô úy của ngọc đế, Liễu nhưt chơn nhưn, trên quản ba mươi ba tầng trời, dưới coi mười tám tầng u minh địa phủ, có ai mà không sợ người, thể diện người oai phong rất lớn, chi bằng ta biến hình dạng người mà đi, thì ắt thành công dạng". Mao Toại về trường miệng niệm chơn ngôn, rùng mình biến thành Tôn Tấn hình dung chẳng khác, đầu đội mũ tam sa, mình mặc áo đậu thanh bào, chân đi giày da cá, lưng cột dây đai, mặt như trắng rã, m, năm chòm râu xanh kịt. Mao Toại nghĩ rằng: "Hình dung biến dạng, chân cụt thiệt khó làm". Rồi lấy hai cây củi đòn, miệng thổi tiên khí, tức thì biến gậy trầm hương, còn hai cây bửu kiếm, thì hóa ra gươm thư hùng và lấy một tờ giấy vàng thổi lên biến ra cờ hạnh huỳnh, các vật đều biến xong xuôi, còn thiếu con trâu, vật ấy thiệt nên khó biến, nếu ta đi chân vào trận, e người coi kỹ thấu biết cơ mưu, ắt là mang khốn, bèn nghĩ thầm rằng: "Con trâu còn ở ngoài trường, nay ta đã giả mạo tam ca, sao chẳng bắt lén con trâu của người, mà cỡi cho luôn thể". Mao Toại nghĩ rồi tuốt lên đến ngoài trường, thấy quân sĩ giữ trâu đang cho ăn cỏ, quân sĩ thấy Tôn Tấn tới, lật đặt quỳ xuống nghinh tiếp, Mao Toại dạy thẳng trâu cho mau, dạng ra trận, quân sĩ chẳng dám chậm trễ, dinh quân giữ cửa quỳ xuống hỏi rằng: "Vương gia đi đâu vậy?". Mao Toại nói: "Ta đến phá trận". Quân nói với nhau rằng: "Thôi chúng ta đi phát cờ giống trống cho mau". Mao Toại khoát tay nói: "Ta đi một mình chẳng cần dùng vật chi cả". Quân sĩ mở hoắc cửa dinh. Mao Toại ra cửa chạy đông như bay, quân sĩ trong lòng hồ nghi nói với nhau rằng: "Vì cớ sao nay Nam Quận vương ra trận tên quân, một con ngựa và cũng chẳng đem theo, lại không dùng người

lược trận". Còn đang hồ nghi xảy thấy Triển Lực, Triển Ngai, Ngô Năng, ba người đi ngang cửa dinh, quân sĩ bẩm nói: "Khi này có Vương gia đơn thân độc mã, ra dinh phá trận". Ba người nghe nói thất kinh nói: "Nếu đánh trận sao chẳng dùng nhơn mã, nay mình theo như có sơ sẩy điều gì, mình làm học trò chẳng là vô ích lắm, vậy mau theo dõi lão gia, ngô đẳng gia công phụ đáp". Ba người lòng son dạ sắt, không tưởng giả thiết, vội vàng đề đao lên ngựa ra dinh, chạy theo như gió. Mao Toại đang đi nghe tiếng ngựa reo vang, quay lại thấy ba con ngựa rượt theo. Mao Toại biết là Triển Lực, Triển Ngai, Ngô Năng thì hỏi rằng: "Chúng người tới đây làm chi?". Ba người học trò chạy tới trước bẩm rằng: "Chúng tôi theo thầy phá trận". Mao Toại nói: "Hiền đồ đã đến đây, thôi hãy theo ta". Nói rồi giục trâu tới trận, xem thấy mây đỏ xoay vần, hào quang chói mắt, phía tả có làn hắc khí xông lên.

Mao Toại nghĩ thầm: "Sao kêu rằng hỗn ngươn trận, mà Tôn Tẫn sợ lắm vậy, tưởng chắc trong này có biến hóa lợi hại chớ chẳng không, ta đã tới đây rồi, không lẽ trở về". Ngẫm nghĩ một hồi, quay lại hỏi ba tướng rằng: "Có tên học trò nào dám tới khiêu chiến chẳng?". Triển Lực xin đi, liền xốc tới kêu lớn rằng: "Quân nhơn mau vào báo cho chúa tướng bầy biết, nói hay có Nam Quận vương đến phá trận". Quân vào báo cho Vương Tiễn, Vương Tiễn vào bẩm cùng Hải Triều. Hải Triều dạy Vương Tiễn rằng: "Người ra dẫn thẳng Cựt cho nó vào trận". Vương Tiễn lãnh mạng xông ra ngoài trận, thấy Tôn Tẫn cầmgậy cỡi trâu, có ba tên học trò theo sau, thì nạt rằng: "Thằng Cựt, mi đòi ba phen lược khỏi chết là may, nay lại đến muốn nạp mình sao? ". Tôn Tẫn giả nạt rằng: "Vương Tiễn, sao dám nói xàm, mi chạy đâu cho thoát". Nói rồi hơi gậy đánh nhàu, Vương Tiễn cử mâu rước đánh. Vương Tiễn vốn bị tôn Tẫn đánh nhiều lần, đà thất sắc như gà chạy mất, đâu dám chống cự cho lâu, nên đánh chưa đầy vài hiệp, thua chạy vào trận. Tôn Tẫn giả dẫn ba tướng, ở sau rượt tới đánh đánh vào trong trận, chẳng thấy Vương Tiễn, bốn phương tám hướng đá quăng cát liệng, sấm nổ vang trời, lửa cháy rả rần, bốn phía cứng như tường đồng vách sắt ba tướng kêu thầy mà nói rằng: "Trận này dữ lắm, bốn phía nước lửa gió âm âm chúng ta ra cho mau". Mao Toại nói: "Ra không đừng đâu, trận này ta coi giống là trận bát quái hồi hoàn đó, chúng người chớ sợ, theo ta mà đi". Mao Toại ngồi trên lưng trâu, bắt tay ra phép thần thông, nhắm phía tây cung càn chạy sông như bay, ba tướng theo sau. Mao Toại xem thấy tòa cao đài mây giăng mù mịt, bên tả có nhứt tinh, bên hữu cờ nguyệt ba, phía trước cò mao đều, phía sau cờ thất tinh, và cờ nhị thập bát tú, cửu điện tinh quân.

Mao Toại nói: "Không xong, đây là trận thiên môn". Nói rồi phá vào giữa đài, Hải Triều thấy Tôn Tẫn vào trận, bèn khoát tay, năm tên quân đánh lên, tức thì chớp giăng sấm nổ, mặt nhứt tối đen cửa trời thần tướng áp lại, làm cho Mao Toại thất kinh hồn bay ngàn dặm. Ba tướng kêu nói: "Thầy ôi! Mau phát hành huỳnh kỳ ngăn đỡ,

kéo chết bây giờ". Mao Toại nghĩ rằng: "Cờ hạnh huỳnh của mình là đồ giả, làm sao ngăn đỡ choặng". Liền nói: "Không nhằm chỗ dùng, phải chạy xong hơn". Lúc ấy thiên thần thiên tướng vây bịt bùng, giữa trời sấm dậy vang tai, xảy thấy cờ thất tinh nam đẩu, thấy đều xao động. Mao Toại thất kinh dẫn ba tướng xông ra cửa thiên môn, vốn Ngô Năng mạng số hết rồi, nên gặp phượng nhiếp hồn phát lên, té nhào xuống ngựa, hôn mê bất tỉnh chết tươi giữa trận. Mao Toại qua khỏi cửa thiên môn chẳng thấy Ngô Năng, trong kinh sợ nói: "Người không theo ta chắc là bị chết trong trận rồi, trận này rất lợi hại phải phá cho mau". Triển Lực nói: "Bốn phía đều khí tối mịt mù, có đường đâu mà ra choặng". Mao Toại nói: "Để ta coi đã". Vốn con mắt người tiên xem cho rõ, thấy có tòa pháp đài hào quang chiếu sáng, Thủy Hoàng ngồi giữa, hai bên văn võ đứng hầu. Mao Toại nói: "đây này Tần Thủy Hoàng ở, không có âm binh thần tướng chi cả, ta mau phá chỗ đó mà ra". Nói rồi Mao Toại dẫn hai tướng xông tới, thấy sáu viên đại tướng chạy ra không giao chiến, cứ trước đài cày đất mà thôi. Triển Lực nói: "Cày đất này làm chi, hay là nó mốn lấp đường mình đi chẳng". Triển Ngai nói: "Chớ hỏi đến việc người, phải mau chạy ra khỏi, chỗ này không có thần tướng, bất quá Thủy Hoàng ngồi trên đài, chúng ta cỡi ngựa xông để lăm". Lúc ấy vua tôi nhà Tần thấy ba người chạy tới trước đài, nhìn biết Tôn Tần. Thủy Hoàng truyền đốt linh phù, chớ để thằng Cụt chạy thoát. Cam La lật đật đốt bùa, xảy nghe giữa trời sấm nổ rền tai, bọn Triều Cao sáu người nghe tiếng sấm dậy, liền đốt linh phù, tức thì bốn phía binh mã kéo tới đây đây, Triển Lực bị sấm sét đánh nhằm té nhào xuống ngựa, chúng tướng áp lại bắt trói khai đao.

Mao Toại thấy Triển Lực té xuống ngựa, chẳng dám tới cứu mãi lo xông pha tìm đường mà ra. Triển Ngai nói: "Thầy ôi! Bốn phương tám hướng đều những gió lửa nước sấm, núi cao muôn trượng, cây lớn sum suê, dày như vách sắt, biết chạy đường nào bây giờ". Mao Toại xem thấy quả thiệt hung dữ, duy phía bắc tối đen như mực, mà không sấm sét nước lửa chi cả, ngật có núi cao ngăn cản. Mao Toại nói với Triển Ngai rằng: "Ta phải ra chỗ mây mớiặng". Liền giục thanh ngưu nhắm phía bắc chạy tới, xảy thấy một tòa cao đài, âm phong thăm thẳm, sát khí đằng đằng, mây đen mù mịt chẳng khác âm ty địa phủ, cách mặt không thấy hình, giơ tay chẳng thấy ngón, Triển Ngai nói: "Trời tối lăm, tìm đường chạy ra cho chóng". Mao Toại hỏi: "Chạy ngả nào bây giờ, ta cũng không thấyặng". Triển Ngai nói: "Lạ cho thầy, có ba cuốn thiên thư, lục giáp linh văn, lưng giắt hạnh huỳnh kỳ, sao không lấy ra mà phát". Mao Toại nói: "Cờ này thiệt không dùngặng, ta chẳng giấu chi người, ta không phải thầy của người đâu, vốn là Kim nhân Mao Toại đây". Triển Ngai nói: "Thầy có chối mấy đi nữa tôi cũng không tin, vốn Mao sư bề cao ba thước, đầu beo đít chuột, tôi dễ chẳng biết sao mà thầy lại gạt tôi". Mao Toại giận nói: "Đồ nghiệt chướng, sao dám mắng ta, ta thiệt không phải thầy người, vốn là Mao Toại biến ra đó, còn con trâu này ăn cắp của thầy mi, cờ hạnh huỳnh kỳ, gậy trầm hương, vốn là

đồ giả, ta muốn phá giùm trận cho thầy ngươi, không dè bị khốn như vậy". Triển Ngai nghe rồi thất kinh nói: "Nếu vậy thì ba anh em ta, đều bị hại mà chết hết".